

לא קרה. כל החברים שלו התחתנו כבר מומן, ואחי, שהוא היום בן 36, עדיין רווק.

אמי חשדה ביחסים בין אחי ואשתי, ודיברה על זה עם אבי לפני מותה. היא גם פנתה אליי ורמזה לי רמזים עבים, שלא רציתי להבין. אחרי שאמי נפטרה, אבי התחתן עם אשה שניה ועבר לגור אצלה. הוא השאיר את דירתו לאחי, בתיקווה שכאשר תהיה לו דירה יהיה לו קל יותר למצוא אשה ולהתחתן. אבל גם זה לא עזר.

כל העניין התחיל להיות לי לא נעים ולא נוח. הייתי יוצא לעבודתי בערב וחוזר בשעות הקטנות הביתה, ומוצא את אשתי ואחי על הספה בסלון ביחד. זה עשה לי לא טוב.

אחי, אשתי, היתה תמיד חולה, כאב לה הראש וכאב לה הגרון. היינו אצל כל הרופאים ובכל בתי החולים בעיר, ושום דבר לא עזר. אבל אפילו כאשר שכבה חולה מאוד במיטה, ואחי היה נכנס, היו עיניה אורות והיא היתה מרגישה יותר טוב.

מפני שעבודתי היתה בשעות הערב, לא היה לי זמן לאירועים חברתיים, וכמעט שלא יצאנו לבלות. פעם נודע לי, כי כאשר אני ניגנתי באיזה מקום בערב שבת, אשתי יצאה עם אחי לבית לוי. הם לא סיפרו לי על כך וחזרו הבית תה מוקדם, כדי להיות שם לפניי. כאי שר זה נודע לי, היו להם אלף תירוצים. הם אמרו לי: "מה, לא ירדעת? חשבנו שסיפרנו לך".

אשתו

כאשר אחי התגייס לצבא, הוא העביר את מרכז חייו לביתנו. הוא לא הסתדר כליכך טוב עם אמי, והעדיף להיות אצלנו. גם החברים שלו הירבו לבקר אצלנו. בינתיים נולדו לי שלוש בנות, ובצעם הייתי שמח שאחי נשאר ללון אצלנו בלילות, כשאני יצאתי לעבודה. לא רציתי שאשתי והילדים יראו לברם. לאחי לא היה חדר אצלנו, וכאשר נשאר לישון, היה ישן בסלון.

במשך כל שנות נישואינו היחסים שלי עם אשתי היו קרירים ומנוכרים. הרגשנו שמהו לא בסדר. רצייתי כמה פעמים לארגן את הרברים ולהיטיב את

רודא התביישתי כל השנים. חשבתי, אולי אני טועה טעות נוראה ועושה להם עוול. הרי לא יכולתי להאמין שאחי עושה לי דבר כזה. קיוויתי שזה רק עניין של זמן, ואחי ימצא לו אשה, יקים בית וישכח את אשתי. אבל זה לא קרה. כאשר מדבר שרגא בוקסנבאום על פרשת-האהבה שבין אשתו, חנה, ואחי, יוסף, הוא משתדל מאוד לכבוש את רגשותיו. רק מישקפיו, המתכסים באי-דמיון, מסגירים את כאבו וצערו. שרגא הוא גבר בן 45, העובד כפקיד בעיריית תל-אביב, ובערכים מנגן בתימורת בחתונות או במועדוני

במשך 20 שנה כבש שרגא בוקסנבאום (למעלה) את חשרותיו

ואחותי. הם מצידם פנו לאחי ודיברו איתו. אחותי אמרה לי שהיא שאלה אותו למה הוא לא מוצא לו בחורה צעירה ובונה לו חיים נורמאליים. לדבריה, הוא ענה לה שאין מה לעשות, כי הוא אוהב את אשתי ואינו יכול לחיות בלעדיה. גם אתו של אבי סיפרה לי מה שנודע לה. היא אמרה לי כי שמעה שניסו להכיר לאחי כמה בחורות צעירות, אבל הוא בא למיפגש עם אשתי. "אז ירעתי", אמרה לי, "שאשתך לעולם לא תוותר עליו ולא תניח לו ללכת".

הרגשתי שאין לי עוד מה לעשות במסגרת הזאת, והלכתי בעצמי לדבר עם אחי. נסעתי אליו לדירה של הוריי, שם הוא מתגורר, ושאלתי אותו מה יהיה. הוא לא ניסה להתכחש, ואמר לי שהוא יודע שזו טרגדיה מישפחתית, אבל אין לו כל שליטה בעניין והוא מצטער שזה קרה כך.

חזרתי הביתה ודיברתי עם אשתי. היא אמרה שהיא אומנם אוהבת את אחי וקשורה אליו מאוד, אבל שהם לא עשו אף פעם משהו רע. היא אמרה שבחיים קורים הרבה דברים וצריך לשכוח ולקבל את זה. היא אמרה שהיא רוצה שנמשיך לחיות יחד. אמרה כי אחי ממילא עומד לנסוע לחו"ל, וזה יפתור את כל הבעיות. אמרתי לה שאני מבקש שהיא תלך למכונת-אמת, ואם יתברר שבאמת לא היה לה כל עניין עם אחי, אני אסכים להמשיך לחיות איתה. כאשר היא שמעה זאת, היא אמרה: "טוב, אם אתה מדבר על מכונת-אמת, אז באמת כדאי שניפרד". עזבתי את הבית, אני ממשיך לתמוך בילדים ולתת כסף, אבל אני רוצה

דרכים קשה. נפצעתי ושכבתי הרבה זמן בבית-החולים. עברתי כמה ניתוחים ונותרתי נכה כרגלי.

גרנו אז בבית משותף, וכיום, אחרי שנפרדתי מאשתי, גילו לי השכנים כי הם חשבו שבאותה תאונה קרה לי משהו ואני לא גבר יותר, ולכן הסכמתי שאשתי תחיה עם אחי.

הם גם אמרו כי בתקופה ששכבתי בבית-חולים הם רצו לעשות סקנראל לאשתי על התנהגותה, ועל כך שהיא לא מתחשבת בילדים שכבתי. הם גם חששו שיהיה שם מרחץ דמים.

כעת, אחרי שנודע לאנשים שעזבתי את הבית, מגיעים אליי כל מיני ידידים וחברים ותיקים ומספרים לי שבצעם ידעו על כך כל השנים, והם רוצים לעודד אותי ולתמוך בי על החלטתי להיפרד מאשתי.

במשך שנים הייתי כליכך מרוכז.

הוכחות בשיחת-טלפון

י ום אחד, כאשר ניגנתי במועדון ריקודים, ניגשה אליי אשה צעירה והתחילה לדבר איתי. היא שאלה מדוע אני תמיד עצוב כליכך, בא לעבודה והולך בלי חיוך ובלי מילה. אחרי שדיברנו זמן מה, סיפרתי לה שיש לי בעיות עם אשתי. להפתעתי היא אמרה שבכולם יודעים על כך, ושזה לא סוד. היא אמרה שאפילו היא שמעה על הרומאן שאשתי מנהלת עם אחי, והבטיחה להביא לי הוכחות.

האשה הזאת טילפנה לאחי ואמרה לו שהיא רוצה להכיר אותו. היא סיפרה לו שקיבלה את מיספר-הטלפון שלו

ריקודים. הוא נמוך-קומה, צנום ונראה חסרי-אונים ואומלל.

אולי אצל גבר אחר היתה פרשה כזאת מסתיימת ברצח כפול או התי-אבדות. אבל כאשר מביטים בשרגא, מבינים כי אדם כמוהו לעולם לא ינהג כאלומת, ואולי אפילו לא ירים את קולו. רק אצל אדם כיישן ומופנם כמו זה יכולה היתה פרשת-אהבה בין אחיו ואשתו להימשך 20 שנה בשלווה וכי שקט.

כאשר רואים את התמונות של אשתו ואחיו המחובקים, שמכסם מביע אושר ואהבה, קשה לשפוט גם אותם. האח, יוסף, הנראה בתמונה הראשונה כאשר הוא בן 19, היה נער יפה-תואר, חייכן, ונועז כנראה הרבה יותר מאחיו שרגא, הקשיש ממנו בתשע שנים.

חנה, אשה נאה, בעלת עיניים כחור-לוח צוחקות, נראית גם היא כאשה אוהבת-חיים, שהתחתנה בגיל צעיר ומצאה את עצמה כלואה בנישואין חנוקים ובלתי מספקים. היא מצאה את אושרה בחיקו של גיסה יפה-התואר, הצעיר ממנה בארבע שנים.

כל השלושה חשבו שנקלעו לטר-גריה מישפחתית חסרת-תקדים. שאין לה פיתרון, והמשיכו לנהל את חייהם במליכוד נצחי. הם חשבו על עצמם כעל גיבורים בטרגדיה יוונית עתיקה, שגורלם נחרץ.

מחמאות עם ליטוף

ס יפורו של שרגא מגלה רק את הצד שלו, אבל הוא מטטט את אחיו ואת אשתו, וניכר כי גם הוא כעצם מכין אותם, ואינו נוטר להם שינאה.

כי אשתו בוגדת בו עם אחיו (למטה). כעת הוא השתכנע ורוצה גט

לכנות לי חיים חדשים בזמן שעוד נותר לי לחיות. אשתי עוברת בנכני, קרוב מאוד למקום עבודתי בעירייה. היא אף פעם לא נכנסת להגיד לי שלום. כאשר עברה ליד הבניין שבו אני עובד, כשהפקידים היו שואלים אותי: "למה היא לא נכנסת אף פעם?" חשבתי על זה כמה אנחנו קרובים ובכל זאת כליכך רחוקים.

אני לא יודע בדיוק למה אני רוצה לחשוף את כל הפרשה כעת. אני לא רוצה לנקום ולא שונא אותה ואת אחי. נדמה לי שהחיים פשוט סידרו אותי. שרימו אותי וגולו ממני את האושר והאהבה שהגיעו לי.

מחבר, וכי הוא מוצא חן בעיניה. הם שוחחו בטלפון שיחות ארוכות, והוא סיפר לה שיש לו קשר עמוק וחריג עם אשה נשואה, אם לשלושה ילדים שבעלה לא בכית. הוא דיבר הרבה על הקשר הזה, וניכר היה שזה מעסיק אותו ומכביד עליו.

הוא אומנם לא נקב בשם אשתי, אבל זה היה ברור. היא הקליטה את השיחות הללו והביאה לי לשמוע. כאשר שמעתי את קולו של אחי מספר על אהבתו לאשה-הנשואה, לא יכולתי להתעלם מזה עוד, זה היה ברור מאוד. אז חשבתי שאני צריך לצאת מה קשר הזה, והלכתי לדבר עם אבי

היו גם מיקרים אחרים, שאני נזכר בהם כעת, כאשר אני מדבר על העניין. פעם יצאנו לבלות כשבת בפארק הירקון. היינו חבורה גדולה: אני, אשתי, אחי, הילדים ועוד כמה זוגות חברים עם ילדיהם. פיתאום אחי גילה כי שכח את ארנקו בבית. הוא אמר שהוא חייב לנסוע להביא את הארנק, אשתי לא היססה לרגע. היא אמרה מייד כי תמצא את ההודמנות הזאת ותיסע איתו, כדי להביא אוכל לאמה. הם עלו למכונית ונעלמו. הרגשתי כאב, זעם ובושה, ולא ירעתי מה לעשות.

בהם כעת, כאשר אני מדבר על העניין. חיינו, אבל זה לא הלך. לעומת זה, היו יחסיה של אשתי עם אחי לכביים מאוד. כאשר אני מביט היום בתמונות שלהם יחד, שמצאתי בדירתו של אחי, אני מבין הכל. הרי ממש ראשון רואים את האושר בעיניים שלהם, את האהבה ואת השימחה. לי ולאשתי מעולם לא היו רגעים כאלה.

כשאחי סיים את שרותו הצבאי, הוא התחיל לעבוד ביהלומים, והמשיך לכזא אליו הרבה. התחלתי לחשוד, אבל לא רציתי לחשוב על זה. כל החברים של אחי התחתנו אחד אחרי השני, וקיוויתי שגם הוא ימצא לו מישהי, יקים בית וייצא מחיינו. אבל זה

היינו חברים זמן מה, נפרדנו, חזרנו, ובסוף בשנת 1965 התחתנו. במשך השנה הראשונה לנישואינו התגוררנו אצל הוריי, בשכונת-התיק וזה. אחר כך מצאנו לנו דירה בתל-אביב, והוריי עברו להתגורר בגיב-עתיים.